

Hồi 13

Tiệc Dọn Để Coi Chơi

Những ai mở quán ăn đều rất tôn trọng một nguyên tắc: “Có nhiều bạc là... Đại Gia”.

Hồng Nương cũng được, Hắc Nương cũng được, chỉ cần một tiệc cỗ hai mươi lượng là... lên “Bà”, mà khỏi cần ai đề cử.

Đối với chủ quán, với bọn tiểu nhị, hạng đó được liệt vào hàng... tiên tổ.

Trong quán bây giờ đã dốc toàn nhân lực, thiếu điều họ gọi cả giòng họ nội ngoại ra để lo sắp xếp.

Bao nhiêu núi giẻ đều được “tổng động viên” đem ra lau bụi.

Chén đĩa quả thật hoàn toàn mới hết, mới từ trong tủ mang ra.

Mặt bàn được trải tám khăn đỏ tươi.

Da mặt của Thư Hương còn đỏ hơn tám trái bàn.

Bây giờ thì nàng đã biết “Hong Nương” là giống gì rồi.

Lời lẽ của đám Ngưu Đại Gia đối đáp với nhau bây giờ nàng cũng đã hiểu rất rõ ràng.

Nàng cũng hiểu luôn câu nói: “chẳng những không có hoa, mà cũng đến cỏ chẳng có cọng nào” của gã Lý Công Tử nói với Ngưu Đại Gia khi nãy, và chính vì đã quá hiểu rõ nên mặt nàng càng lúc càng thêm đỏ.

Nàng đâm ra tức ngang cái tên “Ốc Mít”, nàng hỏi thì hỏi, ai biểu hấn giải thích làm chi chuyện... kỳ cục như thế ấy chứ?

Thật quả đúng là... heo hèm.

Cái tên Trư Bát Giới này nhất định cũng chẳng ra gì.

Nhất định là hấn cũng đã từng làm... Tân Lang chứ chẳng không.

Nếu đúng theo quan niệm của nàng đối với “Ốc Mít”, nếu đúng theo lời giao ước giữa hấn và nàng thì hấn có ra gì hay không ra gì, đối với nàng cũng chẳng liên can, nhưng không hiểu sao, nghĩ đến chuyện hấn đã từng làm “Tân Lang Nhất Dạ” là nàng đâm nổi giận.

Nàng giận nhưng không có chỗ nói, không có chỗ nói cho nên môi nàng nó cứ dẫu ra, nhìn cái môi nàng bây giờ, ai cũng có thể nghĩ giá như đem chiếc áo máng lên cũng chưa chắc rơi.

Nhưng Trương Hảo Nhi là con người như thế nào? Con người đó có bao nhiêu chỗ... hảo?

Thư Hương cảm thấy thật là kỳ cục.

Nàng trông cho Trương Hảo Nhi đến để nàng biết mặt.

Và nàng khỏi phải trông lâu.

Một cỗ xe bốn ngựa, dừng ngay trước cửa quán.

Y như ông bà ông vải được vinh qui bái tổ về làng, đám tiểu nhị, quản lý trong tiệm ăn dón dác nhặng lên.

Ghế không còn chút bụi, chúng cũng lau lau, tấm vải mặt bàn không nhăn, chúng cũng kéo kéo, y như là tay chân của chúng vậy.

Đám Ngưu Đại Gia vừa bước lên được mấy nấc thang cũng lật đật quay mặt lại.

Bây giờ giá như trong đám thực khách có sẵn trong quán, trúng gió ngã đùn ra mà chết, đám tiểu nhị cũng chẳng bận tâm.

Tên quản lý và mấy tên tiểu nhị đã chực sẵn tận ngoài thềm, lưng họ không biết được uốn từ bao giờ, nhưng con mắt lại đảo ngược lên, trông dáng cách của họ thật dễ tức cười.

Con người càng nghiêm trang cung kính đến bậc nào thì họ càng hay liếc lên, liếc lung chừng nấy. Đó là phản ứng tự nhiên của bất cứ một sự kềm chế nào ở trên đời.

Qua một lúc lâu, rèm xe mới được vén lên.

Rồi qua một lúc thật lâu, mới thấy hai bàn chân thòng xuống.

Hai bàn chân thon nhỏ, mang đôi dép thêu hoa, tự nhiên mang dép thì không cần vớ và khi chân không mang vớ thì người ta thấy được làn da.

Làn da trắng hồng, gót chân mọng đỏ.

Chỉ cần liếc qua bàn chân đó, bọn đàn ông hồn vía đủ lên mây.

Bàn chân thòng xuống vừa chấm đất là đã vội rút lên.

Lập tức, có người mang một tấm thảm hồng trải ngay xuống dưới.

Cùng theo hầu xe, ngoài hai cậu bé, còn bảy tám người nữa, nhưng những kẻ ấy ra làm sao, đàn ông hay đàn bà, đẹp hay xấu, đen hay trắng, có đủ tay chân hay không, không một ai thấy cả.

Vì bao nhiêu cặp mắt bây giờ đổ dồn xuống chỗ tấm thảm vừa trải, người ta biết thảm đó quý lắm, nhưng không phải người ta nhìn tấm thảm mà là nhìn hai bàn chân.

Ngoài hai bàn chân nhìn đến rụng rời đó, còn có bốn bàn chân khác bước kèm ở hai bên: hai cô gái vịn Trương Hảo Nhi chậm rãi bước vào.

Họ vẫn không bình hoạn đau yếu gì cả, có khi họ còn mạnh gấp đôi người vịn, thế nhưng bất cứ vị tiểu thư nào cũng phải như thế, vì đó là cung cách đài các phong lưu.

Cũng như nhiều khi người ta thắc mắc, không biết khi đi kinh lý, có nhiều ông quan nhỏ đi bu theo ông quan lớn để làm gì? Vì từ khi khởi giá cho đến lúc “hồi loan” những ông quan nhỏ ấy chỉ lảng cẳng chạy tới chạy lui theo ông quan lớn chớ chẳng có một sự “ích nước lợi dân” nào cả.

Ấy vậy mà không có là không được.

Không có những ông quan nhỏ “chạy lảng cẳng” thì ông quan lớn sẽ hết thành... quan lớn.

Cũng như nhiều khi trông những tên quân “chạy hiệu” trên sân khấu mà tội nghiệp, nhiều lúc người ta có cảm tưởng “chật chội” quá, người ta muốn biểu đi chỗ khác chơi... chơi bớt cho mát, nhưng vẫn không được, vì nếu không có đông đủ những cậu chạy lốc cốc cầm cờ thì ông tướng sẽ trở thành... lạc lỏng.

Vị “Hong Nương” Trương Hảo Nhi này cũng nằm trong nguyên tắc đó.

Bây giờ thì nàng đã vào tới quán.

Những tay chuyên môn về ánh sáng đã phải điên đầu, một hiện tượng nghịch đảo bỗng xảy ra.

Thông thường, trong một khu rừng, thưa cây thì nhiều ánh sáng, trong một gian phòng ít người thì ánh sáng cũng tăng lên, nhưng trường hợp này thì khác, khi Trương Hảo Nhi vừa bước vào trong quán thì y như ai phục lên thêm hàng trăm ngọn nến, quan cảnh vụt hực lên.

Không phải cửa sổ được mở thêm, cũng không có ai đốt thêm một ngọn đèn nào, nhưng con người của Trương Hảo Nhi đã làm cho gian phòng rực rỡ.

Một tay nàng đặt hờ bên ngoài ngực, chỗ dưới bụng tim một chút, không phải nàng hồi hộp mà đó là cung cách “lá ngọc cành vàng”, một tay nàng vịn hờ qua vai cô nữ tỳ, chân nàng hơi dừng lại...

Đôi mày vòng nguyệt của nàng hơi nhíu lại, hơi hơi thôi, vì để tự nhiên thì trông quá “vô tâm” còn nhíu lại nhiều thì trông thô tục, vành môi trái tim của nàng hơi động, cũng hơi hơi thôi, vì động nhiều thành ra nhếch ngược, mà để im thì nó xụi lơ.

Tất cả những cái đó xem rất tự nhiên, nhưng nhất định phải được dày công nghiên cứu.

Và quả thật Trương Hảo Nhi “hảo” quá, không ai giải thích, phân tách được xem nàng “hảo” ở chỗ nào nhưng ai cũng đều có “cảm giác” là nàng thật hảo, toàn hảo.

Bởi vì “Hồng Nương” Trương Hảo Nhi thì phải “hảo”, nhất định là phải hảo.

Thật thì nàng cũng đẹp, phong tư cũng thật đẹp.

Nhưng không hiểu tại sao, Thư Hương nhìn qua nhìn lại, nàng cảm thấy cô ta không phải giống con... người thật.

Mặt cô ta trông đẹp, nhưng lại đẹp giống như... tranh, dáng đi của cô ta đẹp thật, nhưng lại là cái đẹp... của cô đào.

Thư Hương thấy cô ta quá đẹp, cái đẹp của... Tây Thi, Bao Tự, Điêu Thuyền, cái đẹp của những nàng tiên mà dạo nào Thư Hương bắt gặp trên sân khấu.

Như vậy, con người của Trương Hảo Nhi hơi... giả.

Thế nhưng không hiểu tại sao, bao nhiêu cặp mắt của bọn đàn ông trong quán bỗng như muốn đứng tròng.

Thư Hương “liếc thăm” vào mặt heo hèm, cặp mắt dài mà nhỏ của hắn cũng hình như lóe thêm nhiều ánh sáng.

Thư Hương muốn kiếm mũi dao khoét cặp mắt hắn một cái cho bỏ ghét.

Dáng đi của Trương Hảo Nhi thật là đặc biệt, hình như nàng sợ đạp chết những con kiến bò dưới đất, phải ngụp đến ba chén trà kế tiếp, nàng mới tới bàn.

Và bây giờ thì tên quản lý mới có dịp “ra mặt”, hắn cong cái lưng thật tròn, có lẽ xương sống hắn đã được bào mỏng lắm, hắn cúi ngay trước cái ghế dành sẵn cho chủ nhân của bữa tiệc.

Mãi cho đến khi Trương Hảo Nhi ngồi xuống thì người ta chợt nghe có nhiều tiếng thở phào...

Bọn quản lý, tiểu nhị thì sợ nàng không hài lòng bữa tiệc, nàng không hài lòng thì chúng hết mong kiếm chác, đám đàn ông thực khách cũng sợ cô ta không hài lòng, vì nếu cô ta không hài lòng bỏ đi ngang thì họ sẽ mất dịp chiêm ngưỡng dung nhan.

Vì thế, họ đã hòa với nhau thở phào... nhẹ nhõm khi thấy Trương Hảo Nhi ngồi xuống.

Nhưng đôi mắt của Trương Hảo Nhi thì hình như mọc ở... trên đầu, vì nàng không thấy một ai đang ở dưới.

Nàng vừa ngồi xuống thì thức ăn nóng hổi được bưng lên.

Bàn đó chỉ có một mình nàng.

Thế nhưng nàng chỉ cầm đũa trở qua trở lại mấy lần rồi buông xuống, y như thấy có con thần lằn rơi vào trong đó.

Cuối cùng, nàng chỉ ăn lưng lưng một chén cơm với một chút tương gừng. Tương gừng là thứ mà trên xe nàng có sẵn.

“Ừa, không ăn thì kêu dọn làm chi? Hồng lẽ dọn tiệc rồi để coi chơi cho vui mắt? Con người như thế hồng lẽ lại khật khùng”?

Không phải, đó là khí phách của kẻ sang.

Đàn bà thường rất thích khí phách sang cả, hào phóng của đàn ông, đàn ông đâu lại không “mê” cái cung cách sang trọng của đàn bà?

Đám thực khách đàn ông trong quán nhồm lên nhồm xuống y như có cây chong dưới đất.

Họ đã nôn lên tới óc rồi.

Chưa ai nhìn tới họ, chưa ai nói tới họ, nhưng họ đã mê ngang.

Họ mê cái cung cách cao sang, quý phái của cô nàng.

Được gần một người đàn bà quý phái, dầu rằng một cô điểm nhưng nếu thuộc hạng điểm sang, bọn đàn ông vẫn xem đó là một điều vinh hạnh.

Gái điểm hạng sang, mà nếu là hoa khôi trong số đó thì có nhiều khi có giá hơn một bà hoàng.

Một trong những kẻ nôn hơn hết là Ngưu Đại Gia, hắn không còn đứng yên được nữa, hắn bước nhanh lại và dùng tất cả hào khí của con người bảy thước ngang tàng, vòng tay khệnh khạng:

- Dám hỏi, chẳng hay đây có phải là Trương cô nương?

Trương Hảo Nhi vẫn cứ ngó xuống bàn, nàng nói chậm rãi:

- Tôi họ Trương.

Ngưu Đại Gia khựng ngang.

Thường thường, bất cứ một chuyện gì, có qua phải có lại, “cá mè” phải tương xứng thì cuộc diện mới phù hợp, cũng như một vị tướng trên... sân khấu, khi nổ “lôi đình chi nộ” thộp áo chụp đao làm dữ, thì đối phương, hoặc hầm hầm “làm lại” hoặc đập đầu trăm lạy van xin, trống kèn theo đó nổi lên, lớp tuồng xôm tụ, dàn này Ngưu Đại Gia đã gom hết “hào khí của một nhân vật lớn” vòng tay, vậy mà Trương Hảo Nhi xuôi xĩ khiến cho lão Ngưu giống như chim đang bay... bị gãy cánh.

Hắn buông tay xuống không được, mà để nguyên như vậy thì lại càng giống... hình rơm, hắn chấp chơi cười:

- Tôi... tôi họ Ngưu.

Một câu nói y như bong bóng xẹp, nó lại càng... chưỡi cha cái bộ khệnh khạng của nhà Ngưu, khắp cả quán thấy đều xục xịch.

Cũng may là chưa ai cười thành tiếng và cũng may là Trương Hảo Nhi đã nói:

- À, Ngưu Đại Gia, xin mời ngồi.

Cho dầu thái độ của nàng vẫn là lãnh đạm, nhưng cũng giúp cho Ngưu Đại Gia giải tỏa được cái vòng tay, hấn vội vàng ngồi xuống.

Nhưng dứt hấn chưa đụng ghế thì Trương Hảo Nhi vụt hỏi:

- Ủa, mà Ngưu Đại Gia có quen biết với tôi sao?

Ngưu Đại Gia lở ngời lở đứng, hấn lom khom cười ngượng ngập:

- Chỉ hôm nay mới được gặp... cũng mong là không muộn lắm.

Trương Hảo Nhi thản nhiên:

- Nếu như vậy thì tôi cũng chưa được quen biết Ngưu Đại Gia?

Ngưu Đại Gia đành phải gật đầu.

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Ngưu Đại Gia không quen với tôi, tôi cũng không quen với Ngưu Đại Gia, vậy thì khỏi ngồi.

Ngưu Đại Gia đỏ mặt, hấn len lén nhóng người lên, nhưng hấn cũng ráng cười cười:

- Thì... thì chính cô nương... bảo tôi ngồi.

Hấn không dám nói tiếng “mời”, hấn bắt đầu ngán quá.

Trương Hảo Nhi chậm rãi nói:

- Đó chẳng qua là một câu khách sáo thông thường, vả lại...

Bây giờ thì nàng mới cười, nhưng cái cười làm cho Ngưu Đại Gia muốn chết luôn, nàng nói:

- Vả lại nếu tôi... mời Ngưu Đại Gia quì thì Ngưu Đại Gia cũng quì nữa hay sao?

Da mặt đỏ vì thẹn của Ngưu Đại Gia bây giờ xuống màu xanh vì tức, thế nhưng người đẹp đã cười với mình thì giận làm sao được?

Trong khi Ngưu Đại Gia bị chôn chân một chỗ không biết chỗ nào để mà chun thì ánh mắt của Âu Dương Mỹ sáng lên, lão phe phẩy cây quạt trên tay từ từ đi lại, lão đi nhẹ nhàng từng bước thong dong...

Ngưu Đại Gia trừng trừng đôi mắt, hấn phập phồng không biết cái thằng già dịch nầy định nói giống gì?

Không, Âu Dương Mỹ không nói gì cả, lão chỉ bước lại và móc ra một nén vàng, vàng rờn óng ánh, lão đặt nhẹ lên bàn.

Năm sáu chục năm nay, đúng là lão Âu Dương Mỹ này sống không phí một chút nào, lão đã học được nhiều kinh nghiệm.

Lão biết trước mặt người đẹp hạng này không cần phải nói.

Lão biết vàng nói chuyện hay hơn.

Vàng có nhiều lúc biết nói, mà còn nói hay hơn tất cả lời gấm miệng vóc trên thế gian này, nó còn hơn cả tiếng kèn, giọng quyền đối với mỹ nhân và nhất là trước mặt mỹ nhân, có vàng mới có thể “thông ngôn” được lời lẽ của người muốn nói.

Lão dùng ngón tay búng búng nén vàng, quả nhiên Trương Hảo Nhi dời tia mắt lại.

Âu Dương Mỹ mỉm cười.

Một nụ cười đắc ý về sự chọn lựa của mình.

Không ngờ Trương Hảo Nhi chỉ liếc sơ một cái rồi đưa tia mắt qua phía khác.

Âu Dương Mỹ nói:

- Nén vàng đang nói, chẳng lẽ Trương cô nương không nghe?

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Nó đang nói cái gì?

Âu Dương Mỹ đáp:

- Nó nói chỉ cần Trương cô nương gật đầu thì nó ngoan ngoãn đi ngay vào bọc của cô nương.

Trương Hảo Nhi chớp chớp mắt:

- Nó đang nói thế à? Sao ta lại không nghe cà?

Âu Dương Mỹ hơi khựng, nhưng rồi lão cười ngay:

- Cũng có thể nó nói hơi nhỏ một chút.

Cái gì có thể nói lớn hơn một nén vàng?

Chắc chắn là hai nén vàng gập lại.

Âu Dương Mỹ móc thêm một nén nữa, đặt lên bàn và cũng búng búng ngón tay:

- Bây giờ thì chắc cô nương đã nghe?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Không nghe!

Đôi mày rậm của Âu Dương Mỹ hơi nhíu lại, lão cắn răng móc ra luôn hai nén nữa.

Vàng đã lở cho ra rồi, tại sao lại không tỏ cho thiên hạ biết sự hào phóng của mình, không lẽ đã dám bỏ vàng ra mà lại để mang tiếng “keo” sao?

Bốn nén vàng óng ánh trên bàn và Âu Dương Mỹ xoa tay... ăn chắc:

- Bây giờ thì nhất định là cô nương nghe rõ lắm rồi?

Trương Hảo Nhi đáp:

- Không nghe!

Câu nói thật gọn, thật sắc và Âu Dương Mỹ cảm nghe như có mũi dao chằm vào mặt, lão mở tròn đôi mắt:

- Bốn nén vàng mà vẫn không nghe, tiếng của nó điếc đến trăm năm cũng nghe lờng lộng.

Trương Hảo Nhi nhip nhip ngón tay lên mặt bàn, hai cô tỳ nữ đứng sau lưng móc ra bốn nén vàng đặt lên bàn, giăng ngang đối diện với bốn nén vàng của Âu Dương Mỹ.

Bốn ném vàng này lớn gần gấp đôi.

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Người có điếc không?

Âu Dương Mỹ lắc đầu.

Lão vẫn chưa biết Trương Hảo Nhi định nói gì.

Trương Hảo Nhi chậm rãi nói:

- Nếu người không điếc thì tại sao chúng nói mà người lại chẳng nghe?

Âu Dương Mỹ hỏi:

- Chúng nói gì?

Trương Hảo Nhi nói:

- Chúng nó nói rằng chỉ cần người cút đi, cút thật cho xa thì nó sẽ thuộc về người.

Bộ mặt Âu Dương Mỹ bây giờ không giống như bị một mũi dao chằm vào mà lại giống như bị trăm ngàn mũi kim ghim một lượt, lão đứng nhẩn nhẩn y hệt con khỉ già.

Ngưu Đại Gia vụt ôm bụng cười, cười sặc sụa.

Cả Thư Hương cũng không thể nín cười.

Nàng cảm thấy cái vị “Hong Nương” Trương Hảo Nhi này nhiều bản lĩnh và hình như có chỗ... hơi dễ mến.

Đàn bà khi thấy đàn bà vắn vật đàn ông thì tự nhiên thấy thích thú, thế nhưng khi thấy đàn bà bị đàn ông vắn vật thì họ sẽ giận rung cho rằng người đàn ông đó đổ kỵ với đàn bà.

Nhưng đàn ông thì khác, khi thấy đàn bà vắn vật đàn ông thì họ quên bằng tính “đồng loại”, họ thích thú vô cùng.

Thấy người bạn trai của mình bị người đàn bà giày đạp, họ như thỏa mãn, họ hả hê, họ cười nghiêng ngửa.

Ngưu Đại Gia hiện đang khoái chí.

Hắn cảm thấy so với Âu Dương Mỹ, hắn vẫn được Trương Hảo Nhi có vẻ khách sáo hơn, nói năng cũng có vẻ lễ độ hơn, chỉ tiếc là hắn chọn phương pháp không đúng lắm.

Nhưng bây giờ thì đâu đã muộn?

“Chỉ cần có đồng bạc hơn là chiếm dễ như chơi”!

Thế là “hào hoa phong nhã” của Ngưu Đại Gia lại nổi lên, hắn ưỡn ngực đàng hăng hai ba tiếng và nói lớn:

- Người như Trương cô nương thì mấy nén vàng nhỏ xíu đó mà nghĩa lý gì?

Hắn đưa tay vỗ vỗ bộ ngực đầy lông lá của hắn và nói tiếp:

- Bất luận Trương cô nương cần bao nhiêu, chỉ cần Trương cô nương nói ra, chỉ cần Trương cô nương gật đầu, bất luận số lượng là bao, đối với tại hạ kể như thừa sức.

Nói xong câu đó, Ngưu Đại Gia bỗng nghe “hào khí hùng hùng”, cũng y như người nghiện rượu được bắt hơi men, ngực hắn càng ưỡn cao hơn nữa.

Quả nhiên, người đẹp động lòng, Trương Hảo Nhi quay lại.

Nàng nhìn hắn từ trên chớp bư xuống tới mắt cá, nàng lướt tia mắt từ từ...

Bao nhiêu xương cứng nhất trong người của Ngưu Đại Gia bị nàng đốt mềm nhũn, hắn muốn ngất luôn bởi đôi mắt như nước hồ thu, hắn đâm muốn tự chửi cha vào mặt hắn, không biết tại sao hồi nãy ngu quá là ngu. Tại làm sao không sớm cho người đẹp biết Ngưu Đại Gia là kẻ chẳng những dám vùng tiền, mà lại còn vùng không hề đếm.

Trương Hảo Nhi vụt hỏi:

- Ngưu Đại Gia cần tôi gật đầu, nhưng mà cần cái chi thế?

Đúng là đàn bà.

Họ biết người ta như mang guốc đi trong ruột, vậy mà họ cứ làm bộ ngây thơ.

Ngưu Đại Gia cười hà hà:

- Không biết thật sao, Trương cô nương? Chẳng lẽ Trương cô nương thật không rõ sao?

Trương Hảo Nhi hỏi:

- Có phải Ngưu Đại Gia muốn tôi ngủ chung không?

Ngưu Đại Gia cười quên cả ngậm miệng:

- Đúng đúng, thật cô nương là con người thẳng thắn.

Trương Hảo Nhi vụt ngoắc tay ra ngoài xe:

- Dẫn Kim Hoa Nhi vào đây.

o O o

“Kim Hoa Nhi” là một con chó bông thật đẹp, chó cái.

Không phải, nói là chó mẹ mới đúng.

Nó đã cao, đã mập mà hai hàng vú đã hơi thòng...

Chó chưa có con, vú không thòng như thế.

Trương Hảo Nhi ngó Ngưu Đại Gia và giọng nàng thật dịu dàng:

- Bất luận Ngưu Đại Gia cần bao nhiêu, chỉ cần Ngưu Đại Gia nói ra, chỉ cần Ngưu Đại Gia ngủ với Kim Hoa Nhi một đêm, bất luận số lượng là bao, là chủ nó, tôi cung cấp cho Ngưu Đại Gia thừa sức...

Nàng lập lại gần y như câu nói của Ngưu Đại Gia khi nãy và cuối cùng nhấn mạnh thêm:

- Kể ra thì không phải tôi rộng rãi chi, nhưng chỉ vì muốn tìm giống tốt.

Âu Dương Mỹ vụt cười, lần nầy lão cười gấp hai Ngưu Đại Gia hồi nãy, lão cười đến phát ho luôn.

Nhưng không ai cười theo lão được, không phải người ta thường hay sợ Ngưu Đại Gia, mà vì lão cười quá mức, cười đến nước dãi chảy ra, chảy theo râu lão lòng thòng lểnh thển, trông thấy phát ói luôn, không ai cười được.

Ngưu Đại Gia tím mặt, bao nhiêu gân xanh trong người hấn nổi lên...

Từ lâu, chỉ đứng chấp tay sau đít coi chơi, bây giờ Lý Công Tử mới lên tiếng, hấn nói:

- Thật ra thì cũng không nên giận Trương cô nương, vì có mặt tại hạ ở đây nên Trương cô nương chờ tại hạ...

Hấn đứng nghiêng nghiêng trong dáng cách cực kỳ phong nhã và đưa tay vẫy vẫy:

- Lại đây đi, người đẹp, còn chờ chi nữa.

Trương Hảo Nhi làm thình.

Thiên hạ đang chờ nghe và xem phản ứng của nàng, người ta tin chắc nàng sẽ thốt ra những lời khinh bạc nhất đối với gã trẻ tuổi mà nhiều phách lối này.

Thế nhưng nàng lại làm thình.

Bởi vì nàng rất biết rằng, dầu cho bao nhiêu lời nặng nhất, tệ ác nhất vẫn không bằng làm thình.

Giữa đám đông người, nói chuyện mà người ta không thềm nói lại là một điều sĩ nhục làm cho người có thể tức mà chết luôn, điên luôn.

Lý Công Tử chẳng những da mặt đỏ rần mà cần cổ của hắn hình như cũng phùng lớn gấp hai, phong thái “công tử” lúc này như gió cuốn ào ào, bây giờ lặn tăng, lặn tiêu mất.

Cái tức hơn hết là mặc dầu Trương Hảo Nhi không nói, nhưng hắn lại biết rõ nàng đang muốn nói những gì.

Càng tức hơn nữa là hắn biết mọi người đều biết như thế cả.

Trương Hảo Nhi ngó ngó Kim Hoa Nhi rồi ngó ngó hắn, vẻ mặt nàng rạng rỡ y như là nàng vừa mới chọn cho người bạn được một “ý trung nhân” xứng đôi vừa lứa.

Không còn dằn nổi nữa, Lý Công Tử nhảy dựng lên:

- Tại làm sao ngươi không nói? Nói đi!

Thế nhưng Trương Hảo Nhi vẫn không nói.

Trương Hảo Nhi không nói nhưng Kim Hoa Nhi lại nói.

Nó “gâu” lên một tiếng rồi nhảy ngay tới trước mặt Lý Công Tử. Giả như con chó này nhảy tới tấp một cái, kể ra thì cũng đủ làm cho người ta tức, thế nhưng nó không cắn, nó chỉ nhảy tới trước mặt Lý Công Tử rồi đứng lại ngược mỏ lên nhìn hắn... vẩy đuôi.

Chủ không thềm nói chuyện mà chó lại đến làm quen, khốn nạn cho Lý Công Tử hơn nữa là con chó đó lại là con chó... cái.

Lý Công Tử giận run:

- Súc sinh, cút đi!

Kim Hoa Nhi:

- Gâu... gâu...

Lý Công Tử trừng mắt:

- Cút ngay!

Kim Hoa Nhi vẩy vẩy đuôi:

- Gâu... gâu...

Ngưu Đại Gia cười hô hố:

- Đúng là chọn được đối tượng để nói chuyện rồi.

Có người nói tiếp theo:

- Coi bộ “tâm đầu ý hiệp” rồi đó!

Một sự sĩ nhục không còn có thể nói bằng lời, Lý Công Tử không cần biết người nói đó là ai, hấn rút thanh trường kiếm nhảy tới đâm ngay vào... con chó cái.

Thình lình, Trương Hảo Nhi nhấc tay lên...

Soảng!

Hai chiếc dĩa bay lên ghim ngay mu bàn tay cầm kiếm của Lý Công Tử, chiếc dĩa xuyên qua lòng bàn tay, thanh kiếm của hấn rơi xuống đất.

Thanh kiếm vừa rơi xuống thì Kim Hoa Nhi đã phóng lên.

Con chó coi to lớn, mập mạp mà thật lẹ, thanh kiếm vừa nghe cái “soảng” thì nó đã cắn Lý Công Tử một ngoạm nơi tay.

Lý Công Tử đứng ôm bàn tay, mồ hôi hấn đổ ra y như mới té dưới sông.

Hấn đã biết hai chiếc dĩa đó từ đâu bay tới.

Kim Hoa Nhi nhảy lên tấp tay của Lý Công Tử, nhưng nó không cắn mạnh, nó chỉ ngoạm hai chiếc dĩa ngậm trong miệng ngoe nguẩy đuôi trở lại bàn chủ nó.

Hình như nó cũng biết xuất xứ của hai chiếc dĩa.

Tất cả thực khách ai cũng đều biết như thế nhưng gần như không thể nào tin nổi.

Kiếm pháp của Lý Công Tử đâu phải chậm, thế nhưng không ai ngờ vị “Hồng Nương” Trương Hảo Nhi tay dĩa lại nhanh hơn.

Trương Hảo Nhi dòm con chó và cau mày...

Cô nữ tỳ đứng sau đã tiếp lấy đôi dĩa từ nơi miệng con chó và nói:

- Thôi, bỏ đi.

Trương Hảo Nhi vỗ đầu con chó:

- Đừng phiền, không phải miệng người dơ, nhưng tay hấn không sạch, bỏ đi.

- o O o -